

POSLEDNÉ, ČO V ŽIVOTE UROBILA

ČO SA ODVÁŽIME UROBIŤ, KEĎ SA NIKTO NEPÓZERÁ?

GREGG OLSEN

ikar

GREGG
OLSEN

**POSLEDNÉ,
ČO V ŽIVOTE
UROBILA**

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Gregg Olsen
THE LAST THING SHE EVER DID

Copyright © 2018 by Gregg Olsen
All rights reserved.

Translation © 2019 by Jana Seichertová
Jacket design © Damon Freeman
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6976-7

*Venujem Davidovi Downingovi,
ktorý vždy stlačí správny gombík*

PRED DVADSIATIMI ROKMI

Chrobáky sa nikdy nezastavia. Hryzú ticho a neúnavne.

Výčitky svedomia takisto.

Po necelých dvoch hodinách jazdy od oregonského mesta Bend sa pred vami objaví pôsobivé zaфіrovomodré Diamantové jazero so zlatohnedým brehom, okolo ktorého rastú borovice. Tamojšie borovice udatne vzdorovali pohrome v podobe neviditeľných chrobákov, ktoré sa postupne prehrýzli cez kôru do kambia, vrstvy medzi lykom a drevom, kde vznikajú letokruhy. Útok malej armády si celé roky nikto nevšimol, a tak postupne požierala a oslabovala kedysi mohutné kmene, kým stromy celkom nevyschli.

Zomierali pomaly a potichu.

Neviditeľne.

Kým na ich záchranu nebolo príliš neskoro.

Pre Liz Camdenovú tá chvíľa nastala, keď mala len deväť rokov.

* * *

Čriepky spomienok sa vrátili zakaždým, keď prechádzala okolo tabule upozorňujúcej na odbočku k jazero. Liz sa vždy s niekým viezla, lebo na tej trase nikdy sama nešoférovala. Patrilo to k tichej dohode, ktorú uzavrela sama

so sebou, aby zabudla na minulosť. Spomienky na ňu ju podchvíľou bodli ako črepy, a hoci si ich nasilu vytláčala z mysle, zakaždým sa znovu pospájali do popraskaného zrkadla.

A všetky hrôzy boli späť...

* * *

Lizina matka Bonnie Camdenová a ich susedka Miranda Millerová si naplánovali celodenné nákupy v Portlande, ktorý bol od Bendu vzdialený tri hodiny jazdy autom. Lizin otec Brian pred niekoľkými dňami odišiel na služobnú cestu, ale večer sa mal vrátiť domov.

Mirandin manžel Dan, lekár s úspešnou praxou v meste, už dlho hľadal zámienku na vytiahnutie svojho nového člna na jazero, kým ženy budú „míňať naše ťažko zarobené peniaze na diamanty a kožuchy“. Pravdaže, iba žartoval. Dan vždy rád zveličoval Mirandinu márnotratnosť a vychvaľoval sa svojou šetrnosťou. Výnimku urobil iba pri tom člne.

Túžil po ňom celé roky. Často sedával na drevenej terase s výhľadom na rieku Deschutes a prevracal oči nad ľuďmi, ktorí plávali okolo ich domu na nafukovacích kolesách. On chcel čln s lodným motorom. Prečo by sa dal unášať vodou, keď mohol čln ovládnuť revúcim motorom?

„Na rybačku,“ spomenula si Liz na Danovu odpoveď Mirande, keď k nim Camdenovci prišli osláviť koniec leta.

„Ryby môžeš chytať z brehu ako všetci ostatní,“ namietla Miranda.

Vždy vedela človeka vtípne usadiť a zachovať pri tom kamennú tvár. Mala na to talent. Svoj názor však často vyjadrovala aj jednoduchým gestom, pokrčením pliec alebo typickým „Mirandiným pohľadom“, ktorý všetci poznali a milovali. Hodila šípku do terča a potom sa od neho s po-

baveným úsmevom odvrátila. Nikdy nebola zlomyseľná, no zakaždým dosiahla svoj cieľ.

„Chcem čln.“

„Chcem novú chladničku.“

„Och, vážne?“ začudoval sa.

„Dobre si počul.“

Liz si spomínala, ako o tri dni prišla zásielka z obchodného domu Hansen's Appliances. Nasledujúci deň Dan zastal pred domom Millerovcov s príviesom na čln a so svojou novou láskou. Takmer päťmetrový čln Bayliner Capri nebol nový, ale Dan tvrdil, že nikdy nič krajšie nevidel.

„Bože, milujem ho! Možno v ňom budem aj spávať,“ povedal manželke, zatiaľ čo susedia obdivovali jeho najnovšiu akvizíciu.

Miranda pokrčila plecami, hodila šípku – „Dúfam, že je pohodlný, lebo odteraz spíš iba v ňom, kamoš“ – a s ironickým úsmevom sa vzdialila.

Na manžela sa nehnevala. Nikdy to nerobila. Iba sa tak hrali. Liz sa vždy páčilo, ako sa Millerovci navzájom doberajú. Jej rodičia väčšinou mlčali. Liz mala pocit, že ich vzťah sa ocitol v slepej, no vcelku pokojnej uličke. Keď sa naskytla príležitosť na návštevu Millerovcov, vždy sa na ňu tešila. Vedela, že tam bude zábava.

Výlet k jazeru naplánovali ako vojenskú prieskumnú misiu, čo Liz neprekvapilo. Dan pred návratom do Bendu, kde si zriadil lekársku prax, slúžil vo Vietname. O tom, čo tam zažil, nikdy nerozprával, ale vojenský zostrih a rinčanie psích známok, ktoré ešte vždy nosil na krku, dostatočne vypovedali o jeho minulosti. Dan bol štíhly muž so svalnatými rukami a s tvrdým výzorom, ktorý zmäkčoval pohotovým úsmevom a predstieraním podráždenia z ironických Mirandiných poznámok trúsených na jeho adresu.

Keď sa priblížil veľký deň, Dan zhromaždil deti, ktoré cez prázdniny neodišli do kresťanského tábora – Liz a Setha

Millera, oboch deväťročných, a Lizinho jedenástročného brata Jima –, aby ich zasvätil do pstruholovu a zásad bezpečnosti na vode. Dan často vysvetľoval zdĺhavo a takmer vždy preháňal, ale taký sa už narodil.

Horúčavy, ktoré v ten týždeň panovali, rozpálili púšť nachádzajúcu sa vo veľkej nadmorskej výške dobiela. Keď sa v noci pred veľkým výletom privalili búrkové mraky, všetci pocítili úľavu, ktorú vždy prinášala vyhládka dažďa. Televízny meteorológ so sileným úsmevom a s nevyčerpatelnou zásobou motýlikov divákovi oznámil, že oblasťou sa preženie búrka, a výnimočne sa nemýlil.

Bendom sa prehnala v piatok ráno. Niekoľko hodín dažďom bičovala cesty, plnila rieku Deschutes a ničila ušné bubienky ľudí, ktorým hromy a blesky nedovolili zaspať.

V to ráno Bonnie a Miranda odišli z domu pred Danom a deťmi. „Ak chcem vyplieniť Danov bankový účet, potrebujem sa do Portlandu dostať zavčasu,“ zažartovala Miranda, skôr než vyrazili.

Liz ani po rokoch nezabudla, ako vyzerali jej a Sethova matka, keď spolu odchádzali v millerovskom Cadillacu. Na mimoriadnu príležitosť sa poriadne vyparádili. Jej matka to robievala zriedka, ale v ten deň vyzerala Bonnie Camdenová ako slávna herečka. Vlastne obe ženy pripomínali filmové hviezdy. Obliekli si nové letné šaty. Bonnie si ich ušila podľa krajčírskoho strihu Butterick, ktorý si priniesla z galantérie v meste Sisters. Boli modré ako obloha, ozdobené bielou obrubou. Miranda si svoje objednala z katalógu drahého newyorského obchodného domu. Biele plátenné šaty doplnila svetlozeleným koženým opaskom. Liz sa chcela dotknúť látky, ale nenašla odvahu. Premýšľala, keby bude dosť stará na mejkap, zlatý náhrdelník a topánky, ktoré budú klopkat', keď v nich bude kráčať dláždenou vstupnou halou u svojich starých rodičov.

Zo všetkých Liziných útržkovitých spomienok na ten deň iba pomyslenie na pani Millerovú a jej matku bolo jedinečné v tom, že po rokoch ju ako jediné nenapľňalo hrôzou.

* * *

Keď Liz a Jimmy nastúpili k Sethovi a jeho otcovi do bieleho Forda kombi, do nosa im udrela sladká, korenistá vôňa. Pripadala im odporne ťažká. Na konci toho dňa sa Liz vtlačila do mozgu rovnako silno ako zápach prvého pohárika alkoholu, z ktorého sa neskúsený pijan tak strašne opije, že neskôr sa mu zdvihne žalúdok, len čo zacíti aj jeho najslabší závan. Keď však sedela v Danovom kombi, márne premýšľala, čo jej tá vôňa pripomína. Otcovu obľúbenú žuvačku Teaberry? Vrecúško v zásuvke starej mamy?

Dan sa cestou z mesta zastavil u McDonalda a vbehol dnu, zatiaľ čo jeho syn a malí Camdenovci zostali v aute. Liz si neskôr spomenula, ako jej preletelo hlavou, že to je sľubný začiatok výletu. Egg McMuffin bola lahôdka. Mama im nikdy nekupovala jedlo v podnikoch rýchleho občerstvenia.

„Vraví, že nie je zdravé,“ prezradila Danovi, keď jej podal McMuffin zabalený v masťnom papieri.

„Rovnako ako pivo,“ súhlasil Dan. „Ale v dospelosti ho aj tak budeš piť.“

Liz sedela vpredu vedľa Dana a počúvala country hudbu znejúcu z rádia. S vytúženým Egg McMuffinom v ruke a nenávideným bratom sediacim vzadu mala pocit, že prežíva najkrajšiu chvíľu svojho života. Nuž, aspoň jedlo z fast-foodu jej pripadalo vynikajúce. Odporná korenistá vôňa a country hudba už menej.

Keď sa niekoľko kilometrov pred odbočkou k jazeru rozpršalo, v aute sa automaticky zapli stierače. Kvapôčky

spočiatku rozmazávali na prednom skle krehké telá mŕtvych múch a chrobákov. Postupne sa však zväčšovali a lejak nakoniec tak zosilnel, že jednotlivé kvapky sa takmer nedali rozlíšiť. Hlasné bubnovanie dažďa na streche znelo, akoby im do nej strieľali zo stovky klinovacích pištolí.

„Nepotrebuje odporné slnko,“ vyhlásil Dan a chlípil si vlašnej kávy od McDonalda, ktorá bola predtým na pitie príliš horúca. Na chvíľu zložil nohu z plynu, položil pohár, predklonil sa a končekmi prstov utrel predné okno, aby lepšie videl na cestu. „No nazdar,“ prehodil, pozrel na Liz vedľa seba a potom na chlapcov na zadnom sedadle, „to je hotová prietrž mračien.“

Stierače statočne bojovali s dažďom, ale prúdy vody prihádzali čoraz rýchlejšie. Liz mala pocit, akoby sa k nim zo všetkých strán približovali vodné steny.

Kým auto pomaly išlo do kopca, Dan spustil okno na svojich dverách a pri jazde sa orientoval podľa strmých čadičových stien, ktoré z oboch strán lemovali cestu.

* * *

Liz to nevedela naisto, ale neskôr dospela k záveru, že tichý hukot postrehla prvá. Možno sa pokazilo rádio, napadlo jej. Jimmy rád zosilňoval basy v stereosúprave ich rodičov na maximum. Lenže tento zvuk nevychádzal z rádia. Liz otočila hlavu k Danovi a ich pohľady sa na sekundu stretli. Vydávali ho pneumatiky na nerovnej vozovke? Liz o tom pochybovala. Na cestu vedúcu k Diamantovému jazeru len nedávno položili nový asfalt. Vyzerala hladká ako čierny pelendrek. Kolesá sa zrazu roztriasli.

„Doriti,“ zahrešil Dan a pozrel do spätného zrkadla. „Príves na čln zrejme vlečie zadné koncové svetlo po zemi. Keď mi ho obchodník predával, všimol som si, že je uvoľ-

nené. Ten darebák sľúbil, že to opraví. Musím na chvíľu zastaviť, decká.“

Len čo auto s príviesom zastalo, zotmelo sa, akoby Lizina matka spustila roletu pri jednej zo svojich pričastých migrén. Už nikdy sa nedozvie, čo sa vlastne stalo, keď vodná stena narazila do prednej časti Forda. Náraz prišiel nečakane a bol veľmi prudký. Liz aj chlapci vykriekli.

Pred očami sa jej mihali obrazy. Danova zdesená tvár. Stúpajúca voda. Dokonca aj rev ozývajúci sa zvonku znel ako prerušovaný sled zvukov.

Dan, ktorý ešte neotvoril dvere, skríkol: „Chyťte sa niečoho! Blesková povodeň!“

Vozidlo sa zrazu odlepilo od zeme. Prúd vody ho strhol z krajnice späť na cestu. Zmenil sa na korkovú zátku. Pierko. Biliardovú guľu. Ocelovú guľôčku v hracom automate. Kombi aj s príviesom odnášalo späť, odkiaľ prišli.

Dan vystrel ruku k Liz, akoby ju chcel ochrániť.

Práčka.

Sušička s topánkami v bubne.

Liz pozrela von oknom. Príves s člnom sa objavil v tmavej vode vedľa nej, no vzápätí sa odtrhol od auta a rútil sa preč – spolu s brvnami a prevráteným príviesom na prepravu koní. Všetko sa jej strašidelne rozmazalo pred očami, takže nechápala, na čo sa vlastne pozerá.

Črepy spomienok.

Rozličné trosky do nich narážali, zatiaľ čo ich prúd vody unášal po diaľnici smerom dozadu. Liz premýšľala, či naozaj videla príves na kone, keď vtom cez špinavé predné okno zbadala obrovského koňa, ako sa rúti rovno na nich. Keď zviera kopytami narazilo do skla, vystrašene zaerdžalo. Liz na ten zvuk do smrti nezabudne, no nikdy by ho nevedela opísať, nech by sa akokoľvek snažila. Bol prenikavý a zároveň hlboký.

Po náraze do predného okna sa zviera skotúlalo po streche Forda. Preboha, ocitli sa pod vodou? To sa nedalo posúdiť.

Vtom sa k nim spredu priblížilo malé červené auto. V poslednej chvíli sa im vyhlo a preplávalo okolo Liziných dverí. Mladá žena v ňom tísila ruky na okno a volala o pomoc. Oči mala skôr biele než modré. Rozšírené a plné hrôzy. Bola mladá, možno ešte tínedžerka. Liz na sekundu zachytila jej pohľad a potom žena pozrela do spenenej vody pred sebou, ktorá ju unášala do neznáma.

Liz skríkla: „Musíme jej pomôcť!“

Jej slová však prehlušil rev vody valiacej sa okolo nich.

Spacie vaky. Cestovná chladnička. Detská nafukovačka v tvare dinosaura sa prehnala okolo Forda v zmesi pripomínajúcej polievku z vody, blata, peny a rôznych predmetov, ktoré výletníci používali pri leňošení na brehu jazera. Box na streche auta sa uvoľnil a praskol, pričom kufre, oblečenie a ruksaky z neho vypadli do prúdu vody, ktorá odnášala všetko, čo sa jej postavilo do cesty.

Napokon Ford kombi zastal. Prevrátený na boku znehybnel na malom výbežku pod čadičovou skalou, ktorej spodnú časť odstrelili pri výstavbe diaľnice vedúcej k jazeru.

Voda teraz tiekla okolo nich oveľa rýchlejšie než vtedy, keď v nej plávali. Podchvíľou narazila do jedného alebo druhého boku auta – niekedy tak silno, že nestabilné vozidlo sa rozhojdalo.

„Ste všetci okej?“ zakričal Dan.

Liz, ktorá z neznámeho dôvodu skončila na zadnom sedadle s chlapcami, odpovedala prvá: „Sethovi sa niečo stalo.“ Triasla sa od zimy, lebo voda už prenikala do auta.

„Mne nič nie je,“ ozval sa Lizin brat. „Seth? Zobuď sa!“

Chlapec, ktorý sa podobal na svoju matku – a rovnako ako ona rád vtipkoval –, otvoril oči. „Ešte nie som mŕtvy,“ zažartoval.

Napriek chaosu v aute deti zreteľne počuli, ako si Dan vydýchol od úľavy. Voda im už siahala po členky a aj v letný deň bola ľadová. Dan zatvoril okno.

„Zachovajte pokoj a nič sa nám nestane,“ ubezpečil deti.

„Utopíme sa, otec,“ namietol Seth.

„Nie, neutopíme,“ vyhlásil Dan. Rozopol si bezpečnostný pás a pozrel von cez bočné zahmlené a zablatené okno. Predné popraskalo a pripomínalo pavučinu. „Dostaneme sa odtiaľto. Čoskoro budeme v bezpečí.“

Liz si utrela oči. „Sľubuješ?“ spýtala sa.

Dan sa skúmavo zahľadel na chlapcov a zmohol sa na upokojujúci úsmev. „Aspoň budeme mať o čom rozprávať priateľom a známym. Páni, tí budú vyvalovať oči! Teraz vystúpim z auta,“ pokračoval, „vyleziem na tamtú kamennú rímsu a po jednom vás vytiahnem von. Musíme to urobiť veľmi opatrne, jasné? Von poleziete jeden za druhým.“

Trojica na zadnom sedadle mlčala ako hrob.

„Pochopili ste?“ dožadoval sa odpovede. Danov hlas teraz prezrádzal strach, ktorý rozožieral jeho zvyčajné pokojné odhodlanie. Prasklina v glazúre jeho sebaistej masky sa rozširovala: najprv pomaly a potom rýchlo, kým sa nezmenila na priepasť. Liz ju videla. Chlapci tiež.

Napriek tomu všetci traja prikývli.

Voda na podlahe auta sa zliala do kaluže a ďalej stúpala. Teraz im siahala po kolená. Podchvíľou sa mykli, keď počuli neznámy hluk alebo pocítili, že do auta niečo prudko narazilo.

„Dôležité je urobiť to rýchlo,“ zdôraznil Dan deťom a vyliezol cez okno na strane vodiča. Do auta sa vliala ďalšia voda a uši im naplnil rev riekky valiacej sa po ceste, prerušovaný rachotom kameňov narážajúcich do kovu.

Liz myklo, keď neskôr jej priateľka spustila vibračný leštič, ktorým menila acháty na hladké kamene, aby ich mohla

osadiť do kľúčeniek svojich rodičov a šnúrkovej kravaty starého otca. Ten zvuk jej pripomenul hororový sobotný výlet k Diamantovému jazeru.

Dan sa chytil horného okraja dverného rámu a pretiahol sa cez úzky otvor. Voda sa ho hneď zmocnila, no podarilo sa mu dostať na kamennú rímsu. Len čo na ňu vyliezol, obrátil sa k deťom.

Auto sa zrazu pohlo a deti sa rozkričali.

Dan skočil späť do vody a o sekundu sa vynoril pri zadnom okne na strane vodiča. Zúfalo bojoval s dravým prúdom a oči mal plné hrôzy. Deti často nevidia dospelých v takom stave. Liz nikdy nezažila, že by sa dospelý muž správal, akoby sa mal každú chvíľu zrútiť. Dan búchal na okno a naznačoval Jimmymu, ktorý pri ňom sedel, aby ho otvoril.

„Hneď!“ kričal Dan. „Dočerta, urob to!“

„Utopíme sa,“ namietol Jimmy.

„Poslúchni ho,“ dohovárал mu Seth sediaci medzi ním a Liz.

„Otvor okno, Jimmy,“ zopakoval Dan, „inak sa naozaj utopíte. Keď ťa vyťahnem von, vylezieš na strechu auta a odtiaľ... odtiaľ prelezieš na tamtú rímsu. Po nej sa dostaneš na skalú nad cestou. Voda už vyššie nestúpne. Čoskoro začne klesať. Kým príde pomoc, budeme tam v bezpečí. Okej?“

Auto sa zase pohlo.

Roztrasený Jimmy napokon urobil, čo mu Dan prikázal.

Len čo otvoril okno, deťom zmizli kolená v kalnej vode, ktorá sa nečakane nahrnula do auta.

„Chyť ma za ruku!“ skríkol naňho Dan. „Hneď!“

Jimmy poslúchol a o sekundu sa ocitol na druhej strane okna. Liz ho počula, ako lezie na strechu. Potom nastalo ticho.

„Kde je môj brat?“ zavolala Sethovi cez plece.

V okne sa znovu objavila Danova tvár. Rozbúrená voda ju poriadne dorážala. Krv z reznej rany nad obočím a na líci mu sfarbila hornú časť svetlomodrej košele dofiatlova. „Zvládol to,“ upokojil Liz. „Tvoj brat je v bezpečí.“

Auto sa pohlo ešte viac.

Liz počula, ako Jimmy volá jej meno. „Teraz zachráň moju sestru! Vytiahni von Lizzie!“

„Už ide, Jimmy!“ zakričal naňho Seth.

„Musím vás hneď dostať z auta,“ oznámil Dan. Jeho hlas teraz znel oveľa naliehavejšie ako pred chvíľou, keď si Liz bola istá, že zomrie. Keď sa však naslepo načiahol do auta za svojím synom, Seth sa uhol pred otcovou rukou, schmatol Liz za košeľu a pretiahol ju cez seba. Dan napokon chytil a vytiahol z okna ju. Keď sa vynorila v chaose panujúcom vonku, Dan sa zachvel od hrôzy a potom sa obaja pozreli do auta. Posledné, čo Liz videla, boli Sethove vystrašené oči a jeho tričko so smajlíkom a s nápisom *Želám ti pekný deň*.

Vzápätí jej zmizol z očí.

A potom už nebolo nič.

Viac sa dozvedela až neskôr od ľudí a z novín, keď chodila na strednú školu a bendský *Spravodajca* už vychádzal aj na internete.

* * *

Miestny chlapec sa utopil pri bleskovej povodni

Výlet sa včera ráno skončil tragédiou, keď sa deväťročný bendský chlapec utopil na ceste, ktorá vedie kaňonom neďaleko diaľnice 97 k Diamantovému jazeru. Chlapec, jeho otec a ďalšie dve deti cestou k nemu prekvapila blesková povodeň.

„Otcovi sa podarilo zachrániť ďalšie dve deti, ale napriek hrdinskému úsiliu svojho syna už nezachránil,“ oznámil poručík oregonskej štátnej polície Wilson Donaldson, ktorý viedol záchranný tím.

Vodič povedal polícii, že viezol deti k obľúbenému jazeru, kde chceli stráviť deň rybačkou, keď nečakane udrela blesková povodeň.

„Záplavová voda niesla ich auto vyše päťdesiat metrov, kým sa zachytilo na skalách. Vodič hneď začal s evakuáciou detí na vyššie položené miesto,“ vysvetlil Donaldson.

Keď muž zachránil prvé dve deti, prúd vody auto zrejme strhol a muža aj jeho syna odniesol spolu s ním.

Otca v bezvedomí vylovili na dolnom toku rieky, kde ho zachránil požiarnik z Redmondu, v tom čase mimo služby. Zosnulého chlapca našli vo vozidle. Všetkých zúčastnených odviezli do nemocnice a lekári predpokladajú, že ich čoskoro prepustia do domáceho ošetrovania.

Ďalšou obeťou bleskovej povodne bol kôň. Majitelia zvierata a mladá žena vezúca sa v inom aute vyviazli bez zranení.

* * *

Mená tajili, až kým nevyšli utorkové noviny. Priniesli krátky článok, v ktorom sa uvádzalo, že polícia udalosť vyšetrila a zistila, že vodič sa nedopustil trestného činu. Poslednou zmienkou o incidente bolo smútočné oznámenie.

No na všetkých zúčastnených a na oboch rodinách incident prischol ako škvrna, ktorú zo seba nikdy nezmyjú. Dan a Miranda prerušili kontakt s Lizinou rodinou. Liz a jej brat im príliš pripomínali ich bolestnú stratu.

Liz len raz počula rodičov priamo hovoriť o Danovi Millerovi a nehode, pri ktorej im zahynul syn. Pravdaže, boli vďační, že ich vlastné deti ju prežili. Vlastne viac než vďační: nekonečne šťastní. Lizina matka však namiesto vyjadrenia ľútosti nad stratou, ktorá postihla ich priateľov, zaujala postoj, ktorý ju mal v dcériných očiach navždy definovať. Bonnie Camdenová vedela byť sebecká a zlomyseľná. Keď obvinila iných, vždy sa jej zlepšila nálada. Liz sa

občas zdalo, že negatívny životný postoj je zdrojom matkinej radosti.

„Neviem, čo sa tam naozaj stalo,“ vyhlásila, „a ani ty. Dan možno ráno pred cestou pil. Pravdepodobne bol spoločensky unavený, ako sa tomu slušne hovorí. Ani jedna z nás v skutočnosti netuší, čo sa v tom aute odohralo.“

Brian Camden však manželkine kruté, odsudzujúce slová rázne odmietol. „Danovo ranné popíjanie sa začalo až po tej tragickej nehode, zlatko, a ty to dobre vieš. Bud' spravodlivá, Bon.“

„Nedôverujem mu,“ vyhlásila a zakrútila pohárom, v ktorom ešte zostalo zopár hltov martini. „Nechal Setha zomrieť. Z nedbanlivosti zabil svoje vlastné dieťa.“

Lizin otec bol zvyknutý na manželkine kruté poznámky a zvyčajne ich pustil jedným uchom dnu a druhým von. Tentoraz však nie. Jednoducho to nešlo.

„Nezabil ho. Bola to nehoda. Strašná tragédia.“ Brian sa odmlčal a zahľadel sa na Bonnie. „Drahá, čo sa s tebou deje? Dan nám zachránil syna aj dcéru. Vari si na to už zabudla?“

Naznačila mu, aby jej namiešal ďalší drink. „Pravdaže nie. Spamätaj sa, drahý. Nepáči sa mi, že so mnou už zo zásady nesúhlasíš. Je to ponižujúce. Naozaj by si sa mal nad sebou zamyslieť. Nemôžeš tvrdiť, že Dan nemá na rukách krv.“

„Bola to nehoda,“ zopakoval Brian.

„Ktorá ho bude prenasledovať až do konca života,“ dodala Bonnie.

„Len preto, lebo ľudia, ako si ty, ju ustavične každému pripomínajú a prekrúcajú pravdu.“

„Len vravím, čo si myslia ostatní,“ odsekla Bonnie.

Posledná veta bola pre ňu typická. Liz si pomyslela, že trúsením zlomyseľných poznámok jej matka v sebe posil-

ňuje zvrátený pocit dôstojnosti. Zvládala to s úsmevom na perách natretých rúžom od Elizabeth Ardenovej.

„Ostatní si to nemyslia,“ namietla Liz.

„Ale myslia,“ nedala sa Bonnie, „a vždy budú. Keď si Dan vyjde do mesta, všetci si hneď spomenú, čo sa stalo. Tú tragédiu nevymaže nijaké množstvo alkoholu. Nikdy mu nezabudnú, čo v ten deň urobil.“